

des, saa skal Værelset opvarmes. Det er den Slags urimelige Paastande, som, naar de fremsættes, vækker en Mistanke om, at de paagældende ikke nærer saa varm en Kærlighed til Sagen, som man maatte formode efter den Anbefaling, Lovforslaget fik fra Ordførernes Side til at begynde med. Det er af den Slags Bagateller, der giver sig selv i det praktiske Liv, og som der virkelig ikke er nogen Grund til at opholde sig ved her.

Saa er der talt særlig stærkt imod Bortfæstningen maanedsvist. Det er selvfølgelig et Spørgsmaal, man kan forhandle om, men det er et af Tyendeorganisationerne fremsat Krav, som jeg i alt Fald ønsker skal være Genstand for en indgaaende Forhandling. Man sidestiller det ret naturligt med Bestemmelsen i § 8 om, hvad der skal ske, naar det Tilfælde indtræder, at et Tyende bliver sygt i Tjenesten, og siger, at her forringer man i Virkeligheden Tyendets Stilling. Jeg er nu ikke helt sikker paa det. Jeg hævder, at denne Lovgivning drejer sig om en Beskyttelse og væsentlig gaar ud paa at ramme de inhumane Arbejdsgivere. Der staar ganske vist i den gældende Tyendelov, at naar et Tyende bliver sygt, skal Arbejdsgiveren beholde vedkommende, til lovlig Opsigelse kan ske; man har overhovedet ikke Lov at jage et sygt Tyende ud paa Gaden. Der er en vis Beskyttelse i den nugældende Tyendelov. Men hvis et ungt Menneske — og det er unge Mennesker, her er Tale om — har Forældre, der interesserer sig for ham — og det gælder jo i de fleste Tilfælde —, saa bliver der sendt Bud om, at den lille Fyr ligger syg, og Resultatet bliver saa, at han kommer hjem til sin Moder, for det vil han helst, hvis der er Tale om en langvarig Sygdom. Men saa snart han er borte fra Tjenesten, hører Husbondens Forpligtelse op. Jeg har mange Gange skullet varetage saadanne Drenges Interesser, naar man snedigt havde faaet flyttet Drengen fra Tjenesten til Hjemmet, og saa Husbondens Forpligtelse var hørt op, fordi man havde glemt at træffe en juridisk bindende Aftale om hans Pligt. Saaledes som det har været Praksis hidtil, vil det sikkert ogsaa gaa her i Fremtiden; et Barn, der kommer til at ligge sygt 14 Dage, vil ikke opnaa noget som helst ved at have den længere Opsigelsesfrist, for det vil alligevel være henvist til at søge Hjælp hos sine Forældre eller Værger, hvem det nu har at ty til. I øvrigt er Forholdet ikke just det, at man ved denne Lov be-

høver at ordne Spørgsmaalet om Behandling af og Hjælp til de syge. Nu gør man dette til en Beskyttelseslov, og mange Arbejdsgivere vil sige: Det er en urimelig Lov, som kun giver Tyendet Rettigheder, men tager Rettighederne fra os; men naar der saa fra de Herrers Side tales om, at det er en Forringelse af Tyendets Stilling, at man henviser til gennem Sygekasselovgivningen at raade Bod paa dette Forhold, vil jeg dog sige, at jeg tror, det vil være heldigt at stille Medborgerne i det hele taget saa vidt muligt ens overfor den sociale Lovgivning.

Det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) udtalte, at det blev alligevel et Stykke Tyendelov, enten man nøjes med Bestemmelser, der gælder de unge Mennesker indtil 18 Aar, eller man tager dem med over 18 Aar. Deri kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret, dette kan absolut ikke blive en Lovgivning, der sætter et Klassepræg paa Tusinder af Medborgere, der saaledes som den gældende Tyendelov skaber en Pariakaste, en lavere Klasse i vort Samfund, som er Tyende. Begrebet Tyende i denne overleverede Forstand vil ikke eksistere, i det Øjeblik Tyendeloven af 10. Maj 1854 er ophævet. Det er min absolutte Overbevisning.

Det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler) gjorde gældende med Hensyn til Spørgsmaalet om den kortere Tjenestetid og den kortere Opsigelsesfrist, at Fæstemænd og Beværterte tjente tilstrækkeligt, der var ikke Grund til at forbedre deres Udsigter til Omsætning. Det ærede Medlem glemmer, at det her drejer sig om Børn og unge Mennesker, og gennem Beværterlovgivningen er der sat eller kan der i alt Fald kommunalt sættes en Bom derfor, saa at ikke unge Mennesker under 18 Aar bliver særlig gode Kunder for Beværterne. Det kan man altsaa udmærket godt komme uden om, og hvad angaar Fæstemanden, tror jeg egentlig ikke, at det er en særlig yndet Sport for Forældrene at benytte Fæstemanden, naar det drejer sig om Bortfæstning af Børn og unge Mennesker under 18 Aar. Det er yderst sjældent, at Bortfæstningen for disse unge Menneskers Vedkommende sker gennem Fæstemænd; det er, hvad de Herrers vil kunne konstatere ved at undersøge dette Forhold, saa godt som udelukkende det ældre Tyende og da navnlig det, der søger ud paa de større Gaarde, der gør Brug af Fæstemandsinstitutionen.

Det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler) udtalte, at det var en ganske